

padené usnesení potvrdil. **D ů v o d y :** Mylný jest názor stěžovatelky, že listina, o niž jde, jest dovětkem. Z obsahu listiny jest zřejmo, že jest dopisem adresovaným stěžovateli; jest sice vlastnoručně zůstavitelem psána ale není obsahu konstitutivního, nýbrž jen sdělovacího, neboť jím oznamuje zůstavitel adresátce, že učinil poslední pořízení ze dne 23. dubna 1927 a že v tomto testamentu zřídil odkaz pro syna adresátky, stěžovatelky, a současně sděluje obsah onoho odkazu. Ustanovení odkazu obsahuje tudíž jiná listina, než onen dopis obsahu pouze uvědomovacího o obsahu onoho odkazu. Ostatně testament onen nebyl vůbec prohlášen a v pozůstalostních spisech není o něm zmínky. I když tudíž v dopisech jest obsah odkazu uveden, není podle svého obsahu dovětkem, odkaz zřizujícím, nýbrž jen sdělením a informací o jiné konstitutivní listině. Proto nelze s tímto dopisem naložiti jako s dovětkem ve smyslu §§ 61 a 180 nesp. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Dovolací rekurs, jehož oprávněnost bylo zkoumati jen s hlediska § 46 odst. (2) zákona čís. 100/31 Sb. z. a n., nemá opory v tomto ustanovení zákona, neboť neobstojí výtky, že jest napadené usnesení stíženo nezákonností. Nižší soudy správně rozpoznaly, že zůstavitelovo prohlášení ze dne 24. dubna 1927 předložené stěžovatelkou není podle svého obsahu projevem poslední vůle zůstavitelovy, jak má to na mysli ustanovení § 552 obč. zák., a že není ani náčrtem takového projevu, nýbrž že jest prostým sdělením zůstavitele stěžovatelce o tom, že zůstavitel takový projev učinil písemně dne 23. dubna 1927. Není-li tu posledního pořízení, nebylo ani pro pozůstalostní soud důvodu, by zahájil řízení podle § 180 nesp. říz. a neměl ani důvodu, by konal šetření, zda předložená listina nevyhovuje předpisům posledního pořízení podle § 585 obč. zák., nanejvýš ani nebyli stěžovatelkou ani pojmenováni svědci takového pořízení. Rozhodnutí čís. 6437 sb. n. s. dovolává se stěžovatelka neprávem, neboť jeho předpoklady tu nedopadají.

Čís. 11639.

Do usnesení soudu, jímž bylo odepřeno opatrovnické schválení prohlášení nezletilců, jímž postupují knihovní pořadí svých dědických podílů na otcově nemovitosti, není oprávněn manželský otec k rekursu ani v zájmu dětí, ani v zájmu vlastním.

(Rozh. ze dne 4. května 1932, R II 162/32.)

O p a t r o v n i c k ý s o u d schválil prohlášení nezletilců o postupu přednosti, podle něhož nezletilci postupovali před svým zástavním právem, zajišťujícím na otcově nemovitosti jejich dědické podíly, přednost pro pohledávku záložny. K rekursu opatrovníka k činu **r e k u r s n í s o u d** zamítl žádost nezletilců o schválení jich prohlášení postupu přednosti.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs otce dětí.

D ů v o d y:

Jde o opatrovnické schválení prohlášení nezletilých dětí, jímž postupují knihovní pořadí svých dědických podílů po 18.000 Kč okresní záložně pro její pohledávku ze zamýšlené zápůjčky 70.000 Kč. Opatrovnický soud musí řešiti věc výlučně v zájmu opatrovanců (§ 233, 865 obč. zák.). Jejich manželský otec není však povolán v souzeném případě k zastupování a k hájení zájmu svých dětí, poněvadž s jich zájmy kolidují jeho zájmy, a byl proto také zřízen nezletilým dětem opatrovník k věci podle § 271 obč. zák. Nemůže proto podávati otec stížnost v zájmu dětí, nýbrž jen v zájmu vlastním, jakž i činí. Nelze ho však pokládati podle § 6 zák. ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. za účastníka řízení, poněvadž není neschválením prohlášení nezletilých dětí ani přímo dotčen ve svých právech, ani neuplatnil právní zájem, by soud učinil žádané rozhodnutí. Přímou dotčen jest ve svých právech jen ten, jehož právní postavení jest po rozhodnutí jiné než bylo před ním. Toho tu však není, neboť neschválením prohlášení nenastala změna v knihovním pořadí, o což se stěžovateli právě jedná. Právní zájem nemá otec na tom, by soud schválil prohlášení o postoupení pořadí. Neboť jeho zájem směřuje k tomu, by docílil zápůjčky 70.000 Kč, nikoliv k tomu, by jeho nezletilé děti pozbyly výhodnějšího pořadí.

Čís. 11640.

Ručení za škodu provozem silostrojů (zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák.).

Za »třetí osobu« ve smyslu § 2 zák. lze pokládati jen toho, kdo, neprovozuje automobilový provoz, zavinil škodnou událost buď sám nebo z části.

Ten, kdo zjednav si majitele silostroje k dopravě zboží, obstarává uložení zboží na vozidlo sám nebo svými lidmi, není »třetí osobou«, nýbrž patří k osobám, jichž prostřednictvím vlastník auta provádí automobilový provoz nebo jistou jeho část.

(Rozh. ze dne 4. května 1932, Rv II 53/31.)

Žalobce byl zasažen částí nábytku, dopravovaného na automobilu náležejícím prvému žalovanému a řízeném druhým žalovaným. Dopravovaný nábytek náležel jiné firmě. Žalobě o náhradu škody procesní soud první stolice vyhověl mimo jiné z těchto důvodů: Jako mylný a neudržitelný jest označiti názor strany žalované, že šofér za náklad a za případný úraz stavší se bezprostředně nákladem nezodpovídá, an mu náklad nebyl výslovně předán. Neboť, nehledíc k tomu, že svědek Josef N. potvrdil, že nebyl průvodčím naloženého nábytku, nýbrž, že jen použil příležitosti, by se svezl domů, představuje pro provoz naložené nákladní auto jednotku, za kterou je zodpovědný řidič auta, jehož povinností jest starati se o to, by se nestalo neštěstí tím, že náklad se snad jízdou uvolnil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.